

výživu. Na tom ničeho nemění, že odsouzení žalobkyně pro zločin krádeže stalo se podmíněně, neboť toto podmíněné její odsouzení nemohlo způsobiti, by z toho důvodu žalovaný, třebaže mohl ji pro toto odsouzení opustiti, byl uznán povinným jí jako své manželce slušnou výživu poskytovat. Úvahy dovolatelčiny o tom, co způsobuje osvědčení podmíněně odsouzené osoby ve lhůtě zkušební a kdo po tuto dobu zkušební nad ní dozor vede nebo vésti může, nemají významu, když žalobce měl právo i pro toto jediné odsouzení žalobkyně ji opustiti a dle povahy věci nelze ho nutiti, by, když žalobkyně se osvědčila a trestněprávní následky svého odsouzení odčinila, k ní se vrátil, nebo jí alespoň poskytoval slušnou výživu jako své manželce. Mínil-li dovolatelka, že její odsouzení pro zločin bylo žalovanému jenom vítanou záminkou k tomu, by ji opustil, poněvadž oblíbil si ženu jinou a tím nemožnost manželského soužití sám zavinil, nezbude jí, než aby správnost tohoto svého tvrzení ve sporu o rozvod manželství prokázala a tak domohla se na žalovaném placení výživného, jestliže skutečně on rozvod zavinil. V tomto sporu nejde však o rozvod manželství stran, otázka zavinění žalovaného na případném rozvratu manželství zde nemusí býti řešena, nýbrž přichází jen v úvahu, zdali žalovaný měl právo svou manželku opustiti. Když pak soud odvolací, jak svrchu uvedeno, otázku tuto kladně rozřešil, správným jest i důsledek z toho vyvozený, že žalovaný není za tohoto stavu věci povinen, by žalobkyni jako své manželce poskytoval výživné. Nechce-li nebo nemůže-li žalobkyně sporem o rozvod manželství z důvodů zavinění žalovaného nastoupiti, musí následky toho nésti sama a nemůže žádati, by v tomto sporu řešena byla otázka zavinění žalovaného na rozvratu manželství.

Čís. 6090.

Ustanovením třetího odstavce §u 62 vyrovnacího řádu platného na Slovensku a Podkarpatské Rusi není vyloučena žaloba na z a p l a c e n í nedoplatku splátek podle vyrovnání dospělých do dne, kdy byl vynesena rozsudek prvního soudu, vzhledem k tomu, že dlužník uznal pohledávku a platil proto vyrovnací splátky penízem nižším, nežli pohledávka (a tudíž splátky) skutečně činila.

(Rozh. ze dne 2. června 1926, Rv I 34/26.)

K návrhu Armina T-a bylo usnesením sedrie v Bratislavi ze dne 26. listopadu 1923 zahájeno o jeho jmění mimokonkursní nucené vyrovnací řízení. K vyrovnání ohlásila žalobkyně pohledávku 146.341 Kč 29 h s úroky vzrostlou na 147.072 Kč 81 h. Přihlášenou pohledávku uznal žalovaný Armin T. penízem 48.068 Kč. Žalobkyni bylo přiznáno hlasovací právo ohledně celé přihlášené pohledávky. Vyrovnání bylo uzavřeno a potvrzeno v tom smyslu, že věřitelé mají obdržeti 38% svých pohledávek. Žalobou, zadanou dne 6. února 1925 na krajském soudě v Chebu, domáhala se žalobkyně na žalovaném zaplacení 146.341 Kč 29 h. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e přiznal žalobkyni kromě jiných polo-

žek, zde v úvahu nepřicházejících, peníz 13.158 Kč 78 h, k němuž dospěl tím, že vyrovnání měla být položena za základ pohledávka žalobkyně 110.518 Kč, nikoliv 48.068 Kč, jež žalovaný uznal, následkem čehož byla i vyrovnací kvota vyšší a splátky dosud dospělé činily více o přisouzený peníz. O d v o l a c í s o u d zamítl žalobu i ohledně 13.158 Kč 78 h, maje za to, že žalobkyně může uplatňovati proti žalovanému pohledávku již na základě vyrovnacího usnesení, tabely a zjišťovacího rozsudku, jestliže by snad splátky nedodržel.

N e j v y š š í s o u d obnovil co do 13.158 Kč 78 h rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolací důvod řu 503 čís. 4 c. ř. s. jest oprávněn. Co do 13.158 Kč 78 h bylo žalobě vyhověti. Opačný názor odvolacího soudu neodpovídá zákonu. Rozsudek soudu druhé stolice spočívá na mylném názoru, že věřitel může žalovati jen na zjištění a nikoli na zaplacení své pohledávky, pokud jde o pohledávku neuznanou dlužníkem ve vyrovnacím řízení. Názor tento není oprávněn předpisem řu 62 vyr. řádu slov. (srv. Řády konkursní, vyrovnací a odpůrcí ve vydání Voskově, Praha 1926, str. 425). Odstavec třetí tohoto řu poskytuje věřiteli právo zahájit spor podle řu 130 bez podmínky tam ustanovené, tím však není vyloučena žaloba na zaplacení splátek podle vyrovnání dospělých do dne, kdy vynesena byl rozsudek soudu první stolice (§ 406 c. ř. s.). Odvolací soud praví mylně, že žalobní žádost o zaplacení 13.158 Kč 78 h musila být zamítnuta, ježto žalobkyně podle vyrovnacího řádu slov. může uplatňovati pohledávku proti žalovanému již na základě vyrovnacího usnesení, tabely a zjišťovacího rozsudku, jestliže snad splátky nedodržel. To lze říci jedině o splátkách ještě nedospělých v čas rozsudku, bylo-li žalováno na zaplacení pohledávky. Žalovaný jako dlužník uznal dluh svůj ve vyrovnacím řízení jen částkou 48.068 Kč, a zaplatil až do dne 27. února 1925, t. j. dne, kdy řízení před soudem první stolice bylo skončena, tři lhůty po 7%, úhrnem 10.050 Kč. Podle zjištění i odvolacího soudu dluhoval však žalovaný žalobkyni nikoli 48.068 Kč, nýbrž 110.518 Kč, a měl proto zaplatiti třikráte po 7736 Kč 26 h, tudíž o 13.158 Kč 78 h více, než skutečně zaplatil. Ohledně této částky je nárok žalobní na zaplacení oprávněn, neboť jde tu o částky dospělé v čas vynesení rozsudku. Uvedenou spornou částku nemůže žalobkyně uplatňovati na základě dokladů uvedených v řu 62 vyr. ř. sl., ježto jde o pohledávku popřenou dlužníkem. Pokud tento uznal svůj dluh, také jej zapravil ve smluvených lhůtách. Co do neuznané částky je žalobní nárok oprávněn bez ohledu na to, že zní na placení a ne na zjištění, neboť není třeba zjišťovacího rozsudku pro částky již splatné v čas rozsudku vyneseního o žalobě na placení. Po této stránce je dovolání, uplatňující jedině důvod řu 503 čís. 4 c. ř. s., oprávněno bez ohledu na to, že samo kladlo hlavní důraz na stav, jenž tu byl v čas podání žaloby. S tímto důvodem o sobě nebylo by vystačilo, postačí však, že dovolatelka popřela správnost názoru, podle něhož měla žaloba znějící na placení i ohledně přisouzené částky změněna býti v žalobu zjišťovací.